

HET VERLANGEN

DOOR PETER VAN STEEN

EERSTE HOOFDSTUK

I

Anton,

ALS je dezen brief vindt ben ik weg. Ik vind het verschrikkelijk, dat ik je dit moest aandoen, maar het was niet te vermijden. Lang genoeg heb ik gewacht, gewacht, gewacht, tot ik op het laatst het gevoel kreeg, dat ik er krankzinnig van zou worden. En ook omdat ik niet wist, waarop ik eigenlijk wachtte. Nu, nu weet ik het. Ik wachtte op de liefde. Lach maar niet, of lach maar wel, sarcastisch, zoals jij dat alleen verstond. O, ik zie dien lach voor me. Je lippen even van elkaar, zoodat de randen van je tanden zichtbaar werden, je mondhoeken even omhoog en de trekken om je mond werden als geëetst. Bang, bang hoor je, was ik voor dien lach. Omdat het me leek, dat je me er mee in tweeën sneed, me er mee vernietigde.

Dit is nu voorbij. Zeven jaar heb ik het volgehouden. Zeven jaar heb ik gewacht op iets. Iets wat me zou verwarmen, iets wat me boven mezelf zou heffen. Maar het kwam niet. Jij, jijzelf kon het me niet geven. Trouwens, je hebt er nooit iets van gemerkt. Jij werkte maar. Jij studeerde, jij blokte, vocht, om zoo gauw mogelijk je doctoraal te doen. Dan konden we trouwen. Het is om te lachen, om te gieren, maar je vergat mij in dien tijd. Ik weet wel, dat je veel aan me dacht, bezorgd over me was, ik weet wel, dat je, ook voor mij zoo hard werkte. Maar ik was er niet tegen bestand. Ik kon niet de vrouw zijn die maar geduldig toeziet. Leven wilde ik, liefhebben. Daar had jij geen tijd voor. Misschien ook vond je, dat je me lief had, dat *dat* liefde was. Dat kan ook wel. Maar ik had me dat zoo heel anders voorgesteld. In die jaren heb ik honderd maal tot mezelf gezegd: „Wees nou maar geduldig. Het komt wel. Je kunt niet alles van hem verlangen. Hij werkt hard, dat doet hij ook voor jou.” Nu weet ik, dat het alles niets baatte. Er bleef een leegte in me, een koude plek, die steeds grooter werd, wat ik ook deed. En jij merkte niets. Jij streefde je doel na. Examen doen, slagen. Een huis, een positie als leer-aar. En dan je verder aan de studie wijden. Ik zag het, voelde het aankomen, als een onvermijdelijk noodlot. Eerst hoopte ik nog, dat als we eenmaal getrouwd waren en er misschien een kind, een zoon, zoals jij altijd zei, geboren zou worden. . . . Maar het